

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Ibarretxe i Mas

Dimecres passat, els expresidents Mas i Ibarretxe van fer una conferència conjunta a l'auditori Kursaal de Sant Sebastià.

Tornar a sentir parlar d'Ibarretxe em transporta als darrers temps de la *basquitis*, aquella patologia endèmica de Catalunya que consistia en l'admiració, gairebé acrítica, de l'independentisme basc. El lehendakari, amb el seu famós pla per decidir l'estatus polític d'Euskadi, va ser durant molt temps la bèstia negra de la premsa madrilenya i la política espanyola. Mentrestant, a Catalunya era vist com un líder valent i decidit. Mentre escric aquestes línies, cantussejo una versió del músic Miquel del Roig que, amb els acords de *In the Navy* dels Village People, animava les festes cantant: "Lehendakari, tu tens el que s'ha de tenir! Lehendakari, que n'aprenquin els d'aquí!" Fa un parell de setmanes vaig ser a Vitòria i vaig comprovar com les tornes han canviat. Un jove anomenat Jon, de me- lena al clatell i arracades a les orelles,

Mas i Ibarretxe conformen, plegats, una lliçó que hem de tenir ben clara: no hi ha camí del mig, de la mateixa manera que no es pot ser a missa i repicant

ens parlava engrescat amb el que està passant a Catalunya i feia comparacions entre Convergència i el PNB on els bascos sortien molt malparats. L'endemà, a la portada del *Gara* hi apareixia Artur Mas en una foto de gran format. Cal tenir en compte, però, que la *basquitis* catalana i la *catalanitis* basca tenen un alt component d'idealització i que els matisos fan la realitat molt més complexa. Veient Ibarretxe i Mas junts, no he pogut evitar pensar que són dos líders que tenen molt en comú. Tots dos van agafar el camí del mig, intentant arribar a pactes impossibles amb Madrid i procurant acomodar-se a la legalitat espanyola. Com a mostra de bona voluntat, van topiar amb el Tribunal Constitucional. Com a premi al bon comportament, l'un corre el perill de ser inhabilitat i l'altre va ser foragitat de la presidència amb mètodes antidemocràtics. Mas i Ibarretxe conformen, plegats, una lliçó que hem de tenir ben clara: no hi ha camí del mig, de la mateixa manera que no es pot ser a missa i repicant.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Literatura catalana inèdita

Abans ho teníem clar. Hi havia al país uns autors que escrivien les creacions en català i uns altres que ho feien en castellà. Si de cas, els primers deixaven anar en castellà alguns productes periodístics que, en general, mantenien al marge del corpus literari. La convivència entre uns i altres era pacífica, també entre els lectors, i les discussions només venien quan s'havia d'anar a la Fira de Frankfurt en representació de la cultura catalana. Ara ho tenim més confús. Surten novel·les, i se'n premien, que no saps en quin dels dos idiomes estan escrites. La publicació simultània de les dues versions afavoreix l'embolic. Tampoc és tant: d'una hora lluny es veu que moltes tenen la redacció original en castellà, o en un català molt avariament, i que l'autor i l'editorial han dipositat la confiança en un traductor o en un corrector que fan el que poden perquè l'obra aspiri a un premi en català. Parlo de llibres de consum i d'operacions comercials, ben entès.

Jenn Díaz és una altra cosa. Acaba de treure *Vida familiar*, un recull de contes afavorit amb el premi Mercè

“Jenn Díaz escriu indistintament, i amb naturalitat, en català i castellà

Rodoreda. Una anterior novel·la, *Mare i filla*, també era en català. Les més remotes són totes en castellà, com ho serà la pròxima, que ja ha començat. Vaig assistir a la presentació de *Vida familiar*. Jenn Díaz té vint-i-vuit anys. La seva carrera literària és molt precoç. La seva ambició, també. Vol ser només escriptora. Carmen Martín Gaité i Mercè Rodoreda li han esperonat la vocació. Una autora en castellà i una en català. Jenn Díaz, que és de Sant Feliu de Llobregat, explica: “Els meus pares són extremenyis i a casa sempre s'ha parlat en castellà. El pare només diu en català una sola paraula

en forma d'interjecció, “retalla!”, aplicada a Messi quan va per fer un gol. El català era en exclusiva l'idioma de l'escola i de relació amb algunes amigues. Ara visc en parella, i a casa tota la vida la faig en català.” Un fruit de la immigració, de la política lingüística escolar i de la mixtura social. Hi hem de comptar. En els contes detecto alguna vacil·lació lingüística, però segur que en els llibres en castellà també se li escapa un “retalla”. Quan *Mare i filla* va ser traduïda al castellà, no s'hi va reconèixer. “Especie” o “clase” no substitueixen “mena”. Es diu Jennifer. Una de tantes Jennifers, “però és un nom que no m'agrada i l'he anat retallant fins a Jenn”. Jenn Díaz. Li pregunto per què ha optat pel català en aquest llibre i amb tota la naturalitat del món contesta: “Pel premi.” La influència de Mercè Rodoreda és evident en alguns passatges. Martín Gaité ho deu ser en l'obra castellana. Els autors estrangers que ha anat incorporant a les seves lectures impregnen l'obra catalana i castellana. Un bilingüisme juvenil amb ambició literària inèdit al país. Hi hem de comptar, hi insisteixo.